

gaa efter, saa er det dog lige godt klart, at vi som politisk Parti er i højeste Grad interesserede i at vide, hvad der vil ske. Og dér synes jeg ikke, man noksom kan give mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Lange, Ret i, at det saa sandelig er en højst besynderlig Stilling, at her vedtager vi, formoder jeg — eller vedtager *man*, for jeg er jo ikke med — Forslag, som man slet ikke ved om vil komme til at virke, idet en Forudsætning for, at de skal virke, er, at Nationalbanken vil antage dem — og efter alt, hvad der saa vidt mig bekendt foreligger til dette Sekund, er der intet, der tyder paa, at den vil antage dem. Dette er, saa vidt jeg kan skønne, Stillingen i dette Øjeblik. Om Stillingen kan blive en anden, skal jeg ganske lade ligge, men jeg tror dog, de fleste Mennesker vil finde, at dette i Sandhed er en saare besynderlig Stilling.

Om nu Nationalbanken vil tage den ene Stilling eller den anden, er selvfølgelig noget, den selv maa afgøre, og hvori jeg ikke skal blande mig. Jeg tror, det vilde have været nok saa forstandigt, om Ordførerne for de tre Partier ikke havde gjort Forsøg paa at blande sig heri, havde ladet denne Sag gaa sin Gang, og naar der saa foreligger et Resultat, er det jo muligt, at der bliver Anledning til at drøfte politiske Konsekvenser deraf her. Men jeg maa sige til de ærede Ordførere for de tre Partier, at hvis det i dette Land vedblivende skal være en Regel, at Nationalbanken, staaende for saa vidt værgeløs, fordi den ikke kan være repræsenteret i denne Sal, ved alle mulige Lejligheder skal tilrettevises, skal have Ordre fra Rigsdagen om, hvad den i det ene Tilfælde skal gøre, og hvad den i det andet ikke skal gøre, saa forekommer det mig jo rigtignok, at det er en fuldkommen Parodi paa at have en privat Bank som Leder af Statens Pengevæsen. Om nu, som sagt, Nationalbanken gaar med til denne Ordning eller ikke, derom vides der i Øjeblikket, hvor besynderligt det end er, intet. Der kan jo tænkes to Muligheder, nemlig den, at den ikke gaar med, og saa vil, saa vidt jeg forstaar, dette Lovforslag ikke træde i Kraft; men jeg vil gerne stille den højtærede Statsminister det Spørgsmaal, om min Opfattelse heraf er rigtig. Jeg mener ikke, der kan være nogen Tvivl om, at den er rigtig, men ikke desto mindre vil jeg sætte Pris paa, om den højtærede Statsminister enten vil bekræfte eller afkræfte den.

Det er det ene Tilfælde. Det andet Tilfælde er, at Nationalbanken accepterer denne Ordning, at den altsaa stiller sig

paa det Standpunkt, at den sætter hele sin Eksistens ind paa at holde den danske Krone paa det Niveau, der her er Tale om. Om dette er en beskeden Opgave eller ikke, kan der jo være forskellige Meninger om. Men naar Nationalbankens Ledelse til dette Sekund mener, at det er en meget risikabel Opgave, saa forekommer det mig, at saa skyder ogsaa her de tre politiske Partiers Ordførere langt over Maalet, naar de vil hævde, at den Smule Opgave, der her foreligger, maa Banken da saa sandelig let kunne løse. Men, som sagt, under den Forudsætning, at Nationalbanken paatager sig Opgaven, maa jeg mene, at saa følger heraf ogsaa, at Nationalbanken med hele den Strengthed, som den mener fornøden, vil anvende de banktekniske Midler.

Naar vi fra konservativ Side kun med Reservation har ment at kunne paalægge Nationalbanken en absolut Pligt, en Reservation, der jo gaar ud paa, at vi mente, at der fra Statens Side skulde gennemføres betydelig videregaaende Hjelpeforanstaltninger, end der her er Tale om, saa vilde jeg gerne have, at det ikke skulde forstaaes som værende Udtryk for en særlig Kærlighed til Nationalbanken. Det er hverken Kærlighed eller det modsatte, men det er i ganske særlig Grad et Udtryk for en Ængstelse for, hvad der vil ske, hvis Kronen skal holdes oppe ved banktekniske Midler. Og derhen er det altsaa, saa vidt jeg skønner, at det fører, som de 3 Partier i dette Øjeblik gennemfører; og jeg skønner det ikke alene deraf, at vi som Parti ser saaledes paa det, jeg skønner det tillige af den Ængstelse, som fra Nationalbankens Side næres ved at tiltræde Forslaget, jeg skønner det altsaa ogsaa deraf, at Nationalbanken forudser, at Anvendelsen af disse stærke Midler vil blive nødvendig.

Det, som vi oprindeligt har skullet vælge imellem — og nu har man altsaa, saa vidt jeg kan skønne, truffet Valget —, var paa den ene Side gennem forstandige indirekte og forbrugsindskrænkende Foranstaltninger at virke hen til at fordele det, Tryk, som skal til for at forbedre den danske Krone, ud over hele Befolkningen. Dette er den ene Vej, og det var jo en Vej, som kan følges med Plan og saaledes, at den i meget ringe Grad kommer til at ramme de helt daarligt stillede. Det er den Vej, vi fra konservativ Side havde ønsket, man skulde gaa. Men den Vej, som man nu efter min Ovebevisning faktisk gaar, hvis dette Forslag gennemføres, er de planløse Foranstaltningers Vej, eller jeg vil hellere sige uregelmæssige Virkninger af Foranstaltninger,